

Стариятъ царь и младиятъ му синъ

африканска приказка

Едно време имало единъ старъ царь. Стариятъ царь ималъ единъ младъ синъ.

Омръзнало на принца да живѣе въ бащината си кжща. Излѣзълъ на улицата. Събралъ нѣколко млади момчета, неговии врѣстници, и имъ казалъ:

— Ние, младитѣ, нѣмаме нужда отъ съветитѣ на по-старитѣ. Хайде, да отидемъ да живѣемъ извънъ града. Тамъ ще бждемъ свободни и, на воля, всѣки ще прави каквото си иска.

— Да отидемъ!...

— Тръгваме! — решили младежитѣ и веднага напустнали града.

Настанили се да живѣятъ въ една праздна кжща близу до гората. Скоро гората екнала отъ пѣснитѣ, виковетѣ и под-свиркванията на безгрижната дружина. Младежитѣ се почув-ствували напълно свободни. Смѣтали се за по-умни отъ всички старци, събрани заедно. Винаги, когато срѣщали нѣкой старецъ, който се опитвалъ да ги посѣветва, тѣ му се присмивали и му се подигравали.

Една сутринъ синътъ на царя видѣлъ едно теле. Телето пасло въ ливадата покрай рѣката. Младиятъ принцъ казалъ на другаритѣ си:

— Ще бжда много щастливъ, ако имамъ телешка кожа.

— Та, това е най-лесно! — казали тѣ.

Безъ да му мислятъ много, затичали се къмъ телето. Хвърлили се върху него. Съборили го на тревата. Заклали го. Одрали му кожата. И, още съвсемъ топла, я дали на принца. Царскиятъ синъ я облѣкълъ и започналъ гордо да се разхожда. Оглеждалъ се и самодоволенъ викалъ:

— Сега нѣма по-хубавъ отъ мене. Никой нѣма по-лъскава и по-мека кожа отъ моята! Слънцето нѣма вече да ме гори, и дждѣтъ да ме мокри...

Но, щастieto на принца траяло, докато кожата била прѣсна. Още на втория день слънцето я изсушило и тя започнала да се втвърдява. На третия день кожата станала толкова твърда, че принцътъ не можелъ повече да мърда. Едва дишалъ.

Тогава той започналъ да плаче и да вика. Заплакали и завикали и другаритѣ му.

— Принцътъ ще умре!

— Нашиятъ младъ принцъ ще умре!...

Тогава единъ казалъ:

— Да съсѣчемъ кожата и да я свалимъ отъ тѣлото му.

Кожата била много здраво залепнала. За да се махнѣла, трѣбвало да се одере кожата на принца.